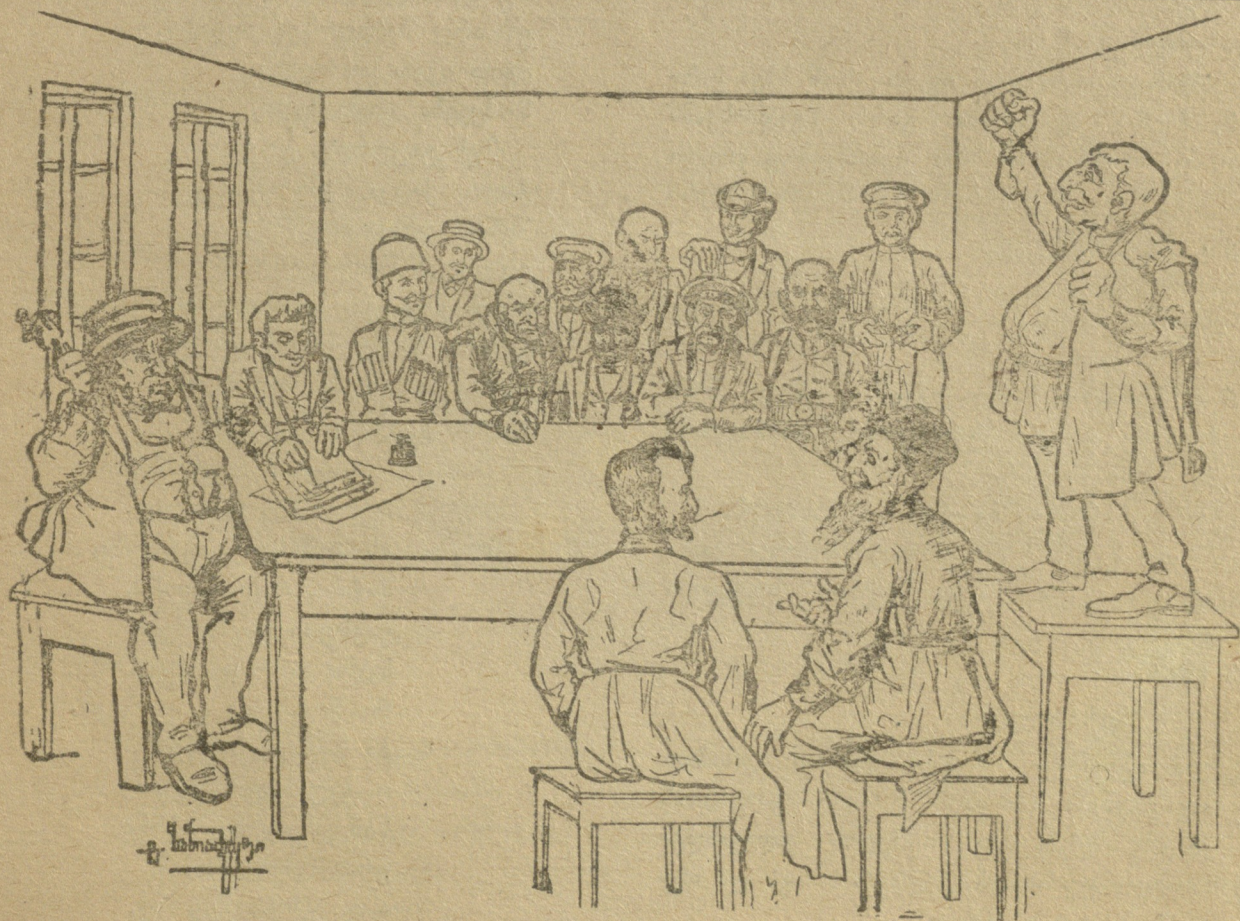

საქართველო

№ 3 საოხუნჯო ჟურნალი

სანამ ქალაქს მივიღებდეთ მომარაგების სამინისტროსაგან, ჟურნალი ზათაბლა გამოვა დრო-გამოშვებით და დაიბეჭდება ისეთ ქალაქზე, რა ქალაქსაც ვიშოვით კერძოთ. რედაქციის მისამართი: თბილისი, სტამბა „სორაპანი“, თეოფილე ბოლქვაძეს. გამყიდველებმა და აგენტებმა უნდა მიმართონ თბილისში კანტორა „განათლებას“.

საქუა შესაბის რეჩი მფუასგეთა შრილოგაზე.

— ამხანაგებო, ჩვენ წინაშე სდგას დიდი საკითხი, საკითხი ჩვენი არსებობისა—ამიტომაც ამხანაგებო, მოგიწვიეთ თქვენ, რათა მთელი ჩვენი ყურადღება „ტაქსის“ დაწესებას მივაპყროთ. გირვანქა ხორცი დღევანდელ პირობებში უნდა ღირდეს არა ნაკლებ 80 მანეთისა. შე შევეცდები ჩემი ნათქვამი დავასაბუთო: სასაკლაოზე ხორცი დაკლული გვიჯდება გირვანქა 25 მანეთი. კარაპეტ ჩააგდე გეთაყვა 25.

კარაპეტ. — ჩავაგდე.

— ეხლა გეიხედამ და მოდის ერთი ბრუციანი მილიციონერი (ვინ იცის ეგებ მილიციონერი არც არი) აგივლის, ჩავივლის, გადმოგხედამს. უნდა დაუძახო რაღა. საუკეთესო ნაჭერი ხორცი 10—12 გირვანქა უნდა მისცე. შენ ნახე რომ ზოგი წაღებასაც არ კადრულობს. შენი ბიჭი უნდა ვააყოლო. რას იზამ... ესეც ხარჯია არა? გირვანქაზე 5 მან. სულ ცოტაც იქნება. კარაპეტ ჩააგდე.

კარაპეტ. — ჩავაგდე.

დღეს პირველ მაისს

ბიზლიოთხა

— ახლა უპრავის აგენტი ვარო, ექიმის თანაშემწე ვარო, უგოლოვნი მილიცია ვარო... ყველა ხარჯია რა-ღა ესეც ჩააგდე გირვანქაზე — 10 მანეთი.

კარაპეტ.— ჩავაგდე.

— იმ დღეს გავიხედე და ერთი უღვაშ მოპარსული ჩინოვნიკი მეწვია, ერთი მაგრათ შემომიბღვირა პატენტი ჩამაიღეო!.. ჩამოუღე. რამდენ აბაროტს აკეთებ წელიწადშიო. — დღეში ხან 1000 მ. ხან 800 მ. ვაჭრობ მეთქი. — რას მიქარამო მიყვირა, წელიწადში 5 მილიონის აბაროტი გექნებაო... კინალამ გავვიჟღი რალა. ვებნები: გოსპოდინ, ამდენი ფული ვინ მამცა და ან თქვენ რათ გინდათ მეთქი. — სახელმწიფოს შენახვა არ უნდაო? მიყვირა — მე კამა არ მინდაო? საწყალ ხალხს შეველა არ უნდაო? ცხოვრება უნდა გავაიაფოთო. — რას ვიზამდი ბევრი ველაპარაკე, ქრთამიც შევაძლიე, მაგრამ არა იქნა რა. კარაპეტამ მითხრა, ეგ 5 მილიონი აბაროტი იმას ნიშნავსო, რომ 100,000 მანეთი ნალოგი უნდა გადინადოვო. ესეც ხარჯია არა... გირვანქაზე 15 მანეთი სულ მცირე იქნება, კარაპეტ ჩააგდე.

კარაპეტა.— ჩავაგდე.

— ახლა სხვა ნალოგები სთქვი, რომელი ერთი ჩამოგიტვალო, მარტო ქალაქის სანიტარნი ნალოგი რარა ღირს (ოი, იმის მამგონის ფათრეთი დავხიე) — გირვანქაზე ერთი თუმანი ალალი იქნება. კარაპეტ გეთაყვა ესეც მიუმატე.

კარაპეტ.— მიუმატე.

— ახლა ამხანაგებო, თქვენ იცით რომ სხვა ხარჯებიცა გვაქვს, ჩვენც ადამიანები ვართ (გადანისვამს მუცელზე ხელს და იცინის) ლამაზი კუნბარკებიც ფული ჯდება. გირვანქაზე რომ შევაწეროთ 10 მანეთი ბევრი არ უნდა იქნეს. კარაპეტ ჩააგდე.

კარაპეტა.— ჩავაგდე.

საქუა. რამდენია სულ.

კარაპეტ. 75 მანეთი.

საქუა. 5 მ. წვრილი ხარჯი იქნება, ესეც შენი 80 მანეთი. — ახლა მე თქვენ გეკითხებით ამხანაგებო, სწორი ანგარიში ვქენი თუ არა.

ხმები. სწორია, სწორი. ნაკლებ არ შეიძლება.

საქუა. მაშ თუ მეთანხმებით პროტოკოლიც დავწეროთ. კარაპეტ გეთაყვა აბა რაც ვქენით სუყველა დასწერე.

კარაპეტა სწერს:

რეზოლუცია

1920 წელსა აპრილის 1 დღესა ვქენით ყასაბთა ყრილობა და დავადგინეთ გირვანქა ხორცი გაიყიდოს 80 მანეთად. — დადგენილება ძალაში შედის დღევანდელი თარიღიდან — შეეთვალოს ეს ქალაქის თავს და თუ უარი ქნას ჩვენც ზაბასტოვკა ვქნათ.

ამ რიგათ გამოცხადდა თბილისში მეყასბეთა ზაბასტოვკა — მთავრობა ცდილობს ცხოვრების გაიაფებას...

ხა — მი.

დღეს პირველ-მაისია,
მშრომელთა მუშებისა,
დღეს არს წმინდა ნიშანი,
მოპოვების, შვებისა,
ძველი წესის მომსპობის,
ახალ კანონ-დებისა,
დღე არს ძმათ სიყვარულის
მჭიდროთ შეერთებისა.

დღევანდელ დღეს მოგვეცა
ნება განათლებისა,
მუშის სისხლში ნაღები
დროშის ამადღებისა,
სასყიდლის მომატების,
ტანჯვის შემოკლებისა,
მოსპო ძველი ადათი —
მტარვალეებთან ხლებისა.

დღეს პირველ-მაისია,
მედროშევე, რასა სჩადი,
დროშა ხელში გიჭირავს,
გავვიძებ, სწორედ წადი,
ნუ გვაბრუნებ ას გვარად
ვითარც მამფურზედ მწვადი,
იქით აქეთ სიარულს
მოჰყვება დიდი ზადი.

შენ გიყურებს ყოველი,
ქალი, კაცი, მოზარდი,
შენით უნდა მოეშოს,
გულზე ნაწოლი დარდი.
დღეს ვიყვნეთ მხიარულად,
გვმართებს ყველას ნავარდი,
თუმც გვაწუხებს შიმშილი,
ხელში გვიჭირავს ვარდი.

დღეს პირველ-მაისია —
მედროშევე გამიგონე:
ეს შიმშილი, ძვირობა,
მოსპე, რამე ილონე,
ვაჭრები და ჩარჩები
ჩვენს დროშას დაუმონე,
რა წონითაც გვაძლევენ,
იმ წონით მიუწონე.

ქუაზედ მოიყვანე
სინიღისის არ მქონე,
ერთი ისიც მონახე
ამათ გზისა მეფონე,
ამათთან ხალხის მტერი,
ყასაბი და მეთონე,
თუ შეასმენ მათ რასმეს,
შენი მამა ვაცხონე.

დღეს პირველ-მაისია,
მუშებს ყველას გილოცავ,
დროშას გაჰყვეთ თვალყურით,
მეც მოხუცი მოვცოცავ.

მედროშევე სწორეთ წადი,
შენთვის მუდამ ვილოცავ,
თუ არა და ჩემს წიგნში
შენს სახელს ამოვხოცავ.

დღეს პირველ-მაისია,
მუშათ და მშრომლებისა,
დროშა სისხლში ნაღები,
ტარი—მოძმეთ ძვლებისა,
მედროშემაც თუ იცის
ვალი შესრულებისა,
მაშინ ძალა არვის აქვს—
აღყის შემოვლებისა.

ან. განჯის-კარელი

შეპრეკილის წერილები

(შექანჯალეზულის მიბაძვა)

ია—უა, ია—უა,
არ მიჰყავა თავში ჭკუა,
მაგრამ მაინც არ მგონია
ჩემისთანა სხვაი თუა,
ყველა ცრუობს, ყველა სტყუა,
მათ უნდათ მათრახის ყუა.

ძლივს გვეღირსა უქმე დიდი,
რა კარგია, ეი გიდი,
აბა ბიჭო მიდი, მიდი,
მაგრამ რა გაქვს, რას იყიდი?
დღეს პირველი მაისია,
დღეობაა, მაინც მშაია!..
როს კუჭი მაქვს ცარიელი,
მეწვის მუცელი და წელი,
გამშრალი მაქვს ენა, ყელი,
არც საქმელი, არც სასმელი,
არც ტანზე მაქვს ჩასაცმელი,
მაშინ უქმე რას მიქვია,
ამ დღეობას ჩვენი ქვია,
გასახრავი კი სხვისია,
დღეს პირველი მაისია.

ჩვენ დღეობა, სხვები ღვინობს,
„კარტებით“ დარბინობს,
ჩვენ შიმშილი, სხვებს სახრავი,
იმას გოჭი, იმას კრავი,
იქ თამაში, იქ საკრავი,
ჩვენი ყბაა ასაკრავი?!
სხვებისაში მიღის მწვადი,
ჩვენ ლობიო, ცივი მჭადი?!.
არა, ძმაო, წადი, წადი,
მე ამფერი წელიწადი
არ მეღირსოს მე გაისი,
არც აპრილი, არც მაისი,
დღეს განცხრომა და ხალისი
ვხედავ ყველა არის სხვისი.

ლაღე ლაღე, გენაცვალე,
შევიბრიკე, შევიშალე,
ომია სამოქალაქო,
ხან-ხოელმა გასცა ბაქო,
ბალშენიკებს ჩააბარა,
ბრძოლა არ მომხდარა, მარა
სამარცხენოთ ისიც კმარა,
ფული მისცეს ცხრა ტომარა,
აიღებდა?—რატომ არა!
—ახლა აქით მოდიანო,
—კაცო, მთლათ არ შემაქანო!
ვინ მისცათ მაგის ნება რთვა,
მათ ქვეყანა რამ წაართვა?!

არაღალა, თარაღალა,
გამოვიდა ხათაბალა,
ბევრმა იგონო მისი ძალა,
(გორივით შექანჯალა)
და ზოგ ზოგსა ძმა ბიჭებსა,
(ქანქარი რომ აღრიჭებსა),
ჯერ არ მოხვედროდა კეტი,
რომ დაესხა კიდევ რეტი
და ისაქმეს ისეთი რამ
(სათქმელათაც მეტის-მეტი):

დააფრინეს ყოველ კუთხივ
თავიანთი შიკრიკები
და დაიწყეს ძველებურათ
სამარცხენო ის ხრიკები,
რომლებმაც რომ დაგვარწმუნა,
იმათ გაიძვერობაში,
(თუმც ჩვენ მათთან უძღური ვართ
საიმისო მტერობაში).

გამოვიდა კვლავ მათრახი,
(ეს იმათზე იყო ახი,
ვიც იკადრა ჩვენზე აღრე
საქმე მეტად დასაძრახი),
და იმ შექანჯალეზულსა
სულ გაუსკდა ტვინის არხი
და რალაცას გვედავება
ის ტუტუცი და ვაგლახი.

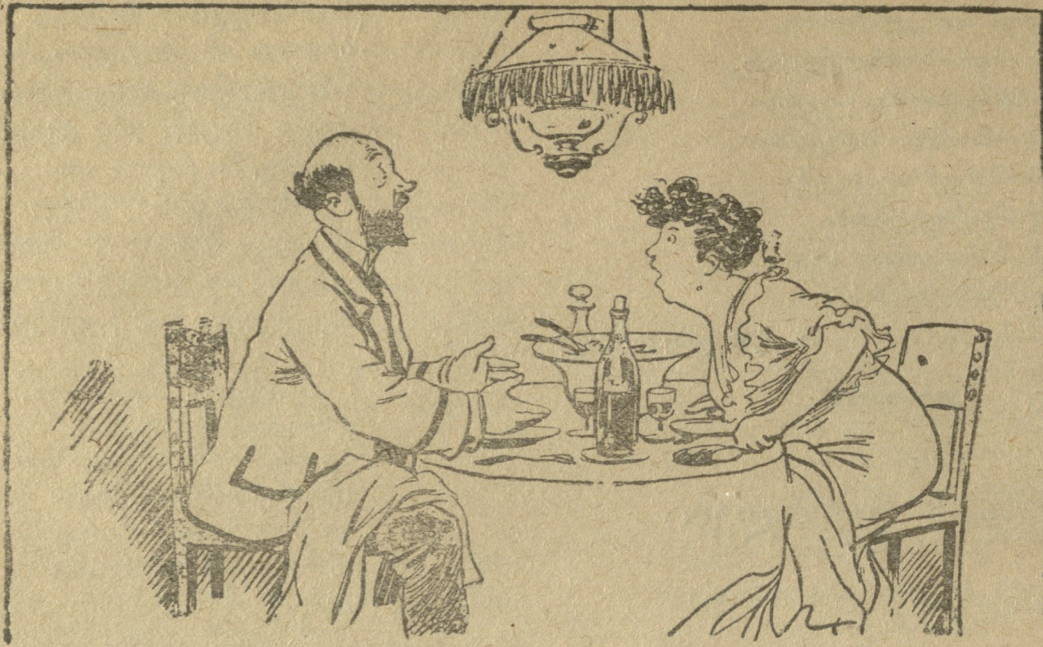
ჟურნალი რათ იგვიანებს,
კარგათ ესმით იმ „კვიანებს“,
მათი „შრომის“ ნაყოფია
და მით ჩვენ გვაღიზიანებს?!
ჯერ-ჯერობით მათი დროა,
მათებრ არისტოკრატების,
სახრავათ აქეთ რესპუბლიკა,
(სახელათ დემოკრატების).
და ამ დროში ვინც ჩვენ გვცინებს,
იმას ტვინში უხიციანებს,
რადგან ჯერე არვინ უწყის
დაბოლოს ვინ გაიციანებს.

ძმაო, შექანჯალეზულო,
მიდღემჩი გამწვალეზულო,
სულ შენ გინდა ისულელო,
მარტოთ გაიტანო ლელო?

ხათაბალამ შვა მათრახი,
მათრახი შობს ხათაბალას
და ხათაბალა—მათრახი
თქვენთვისა შობს—დარდუბალას.

შეპრეკილი.

მომარაგების სამინისტროს პოლიტიკის შედეგი.

მშვიდობიანი საუბარი დღევანდელ ოჯახში. (სურათი 1).

ს ც ე ნ ა

სოფლის სასამართლოში.

(შემოდის გლეხი თავ-მოშვლებილი)

გლეხი. (მილ. უფროსს) უფალო მამასახლისო...

მილიციის უფროსი. (აწყვეტინებს) ვინაა მამასახლისი შე მუტრუეო, ნიკოლოზაის დროი ხომ არ გგონია?

გლეხი. უკაცრავათ, ამხანაგო კამისარო...

მილიც. უფრ. ეი, შენ ქენქერო, ჭკუა ხომ არ გაწუხებს, ეგ სახელიც გამოგვიცვალეს, მილიციის უფროსი მქვიან.

გლეხი. (იქით) სახელი გამოგიცვალეს და შენ ქი დაგტიეს. (ამას) უფალო მილიციის და ქვეყნის უმფროსო და კიდევ უკეთესო, ღმერთი გადღეგრძელებს მოგვეხმარეთ რაცხა, ჩვენ გზებში რაჟი ვერ გაიარს, ბოგები ჩეიმტვრა და პირუტყვი შით ჩაგვემსხვრა, ყანობა მოაწია და ერთი ღერი ღობე არსად არაა გადაღობილი. კაი დროი მევიდა შევიგენითო, სადაა მერე, ახლა გვინდა შენი ბიკობა.

მილიც. უფ. ავი რა ჩემი საქმეა, შე ტუტუცო, გამგეობის თავმჯდომარეს უთხარი.

გლეხი. (შედის თავმჯდომარესთან) ბატონო და ხელმწ...

თავმჯდ. (აწყვეტინებს) ვინაა ბატონი, ბატონობის და ხელმწიფობის დროი წევიდა, მოქალაქეე ამხანაგოთქვა.

გლეხი. (იქით) ოღონდ საქმეს გაგვიკეთებდეს და თუ უნდათ ხონთქარი დეითქვან (ამას) უკაცრავათ მოქალაქეე, მოგვეხმარე რაცხა, გადასახადების გადახთიებაზე რომ გაქვენ თვალი გამოყოლიბული, სხვაზედაც მოგვეხმარე რაცხა, არც გზაი გვაქ, არც ბოგები, არც ღობე.

თავმჯდ. ეს არ შედის ჩემს კომპენტენციაში, საბჭოს თავმჯდომარეს მიმართეთ.

გლეხი. (ხაბჭოს თავმჯდომარესთან) მოქალაქეე საბჭოს მჯდომარეე, შენ მოგვეშველე რამე შენი მუხლების ქირიმე, ასეა ჩვენი საქმე და შენთან მომასწავლეს.

საბჭ. თავმჯდ. კარგი მივიღებ სასეში როცა საბჭოს კრება იქნება.

გლეხი. (დაღონებული გამობრუნდება) რომ სხვაგან კიდო არ გამიპირე გინდა გაგვეკეთებოს.

წამეილიდინებს ნაღვლიან ხმაზე:

ვაი ჩვენ დღეს, ჩვენ მოსწრებას თურმე არ გათენდებაო,

სხვისი ხელის შემხედვარე მუდამ მონა იქნებაო.

პროექტები, სახელები— სხაპა-სხუპით იცვლებაო, ბერო ცხონდი, როდის როდის, ჯერ აფერი კეთდებაო.

შხანკოლა.

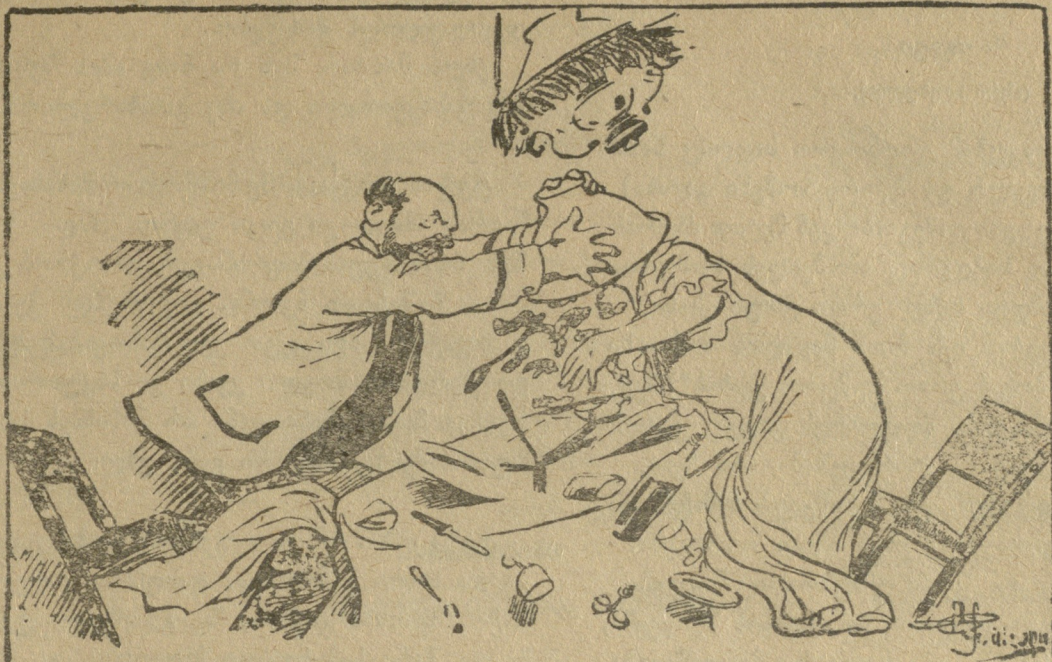
აი ჩვენი ხათაბალა.

ძმაო, ხედავ, ეს ქვეყანა თუ რა გვარად შეიცვალა, ძმა თვის ძმასა მტრად გადექცა— შემოპკრა და ინაცვალა.

გუშინ რომა ფიცსა სდებდნენ, დღეს ეს ფიციც დაიშალა, მომავალში რა იქნება— აი ჩვენი ხათაბალა.

ძმაო ხედავ, ძმამან ძმასა ცხელი ტყვია დაახალა! გუშინდელი ფიცი მტკიცე დღეს აღარ ღირს ერთი ჩალა. რად შეშურდა ძმის სიცოცხლე და სისხლიდან რად დასცალა! მომავალში რა იქნება— აი ჩვენი ხათაბალა.

ძმაო ხედავ ერთგულ მოძღვარს? ქადაგებით მოიღალა, ვისაც ურჩევს ფეხზე დგომას იგი მიდის ყირამალა.

(სურათი 2)

ნახა ხალხმა ცუ სიტყვები—
ჩამოშორდა, მოეცალა.
მომავალში რა იქნება—
აი ჩვენი ხათაბალა.

ზაბუზალ ოღლი.

სურათები

(ჭიათურისათვის)

ჭიათურის მცხოვრებლების
რაკი ხატვა განვიზრახე,
შევეცდები დაგანახოთ
ნათლათ მათი პირი,—სახე...

აი, აბა დაუკვირდით
ეს გომფაშო არის ვინა?
თუ ოდესმე ავით იყავ
უკვე იცი მისი ბინა,

პროფესია თუმც კარგი აქვს
ქანქრის ბლომათ მოყვარული...
(თურმე სახლში აღმოაჩნდა
კონიაკი მოპარული!).

ყოველ გვარი ხელობა აქვს
ვაჭარია მარგანეცის,
(იშვიათი მნახველი ვარ
განათლებულ ასეთ „მხეცის“)..

აფსუს სკოლა, აფსუს სწავლა,
აფსუს ჩვენო მედიცინა,
ეს ჩარჩობის გენიოსი
ეს რა კაცი გამიცდინა!?

განა ჩემი სუსტი ხელი
ასწერს იმის სივალახეს?..
(მისი ცუდი ქცევისათვის
ორჯერ ხალხში გამილახეს!)

მაგრამ რაი, კედელს ცერცვი
წუწკი არის ეს წყეული,
ვითა ქათმის წასაღებათ
მინდვრის მელა მიჩვეული!!.

ვენაცვლები მე ისეთ კაცს
ვინც იყო და ვინცა გვყავდა,
(საყვედური ჩვენს მთავრობას
იგი თბილისს რათ მიჰყავდა?..)

რაშიგვინდა ჭიათურლებს
ეს მეორე—ქურდი, გლახა,
(ფულისათვის დაუღია
უმაძღარი თვისი ხახა!!)

ვით ძებნებზე მიჩვეული
მზარეულის წუწკი კატა...
(მაპატივეთ, ჩემმა მუზამ
თუ რომ კარგათ ვერ დახატა).

ჭიათურელი ეშმაკი.

დეკეზა.

დაგვეკარგა გამოჩინებულის თე-
მის თავმჯდომარე, რომელსაც სამი
თვე დავეძებთ და ვერა გავიგეთ რა.
ხმებია ვითომ ქუთაისში პალას-
ოტელის მესამე სართულზე დაუნა-
ხავენ. თუ მართალია და ვინმემ რამე
კი იცის, ვთხოვთ გვაცნობონ გა-
მოჩინებულის თემის დაობლებულ
ერობას, რომელიც ჯილდოთ მიი-
ღებს თავმჯდომარის გამოცვლილ
(თუმცა ახალს) ინგლისურ პალტოს.
გონჯი.

გაზაფხული.

(სამაისო)

გაზაფხული მოდის მოიძღვრის,
დადგენ ღღენი სასიკოცხლო, მზიანი—
მეჯლისია, სიხარული ერის,
გაზაფხული მოდის, მოიძღვრის.
გაფუქნულან ველზე ტურფა იანი,
სმენას გვიტკობს ხმანი მშვენიერის,
გაზაფხული მოდის, მოიძღვრის,
დადგენ ღღენი სასიკოცხლო მზიანი.

ა. კულაშელი.

ტეტია და ტირაკუზა

იგავი

(აზრი აღებულება).

ტეტია და ტირაკუზამ ერთმანეთი სადღაც ნახა (ერთი იყო ქართველი და მეორე სომეხი გლახა) და ეს ორი მათხოვრები დამეგობრდნენ მეტად ძმურათ, გზას გაუღდნენ და სიმღერაც ამოჰკიდეს საამურათ. შუა გზაზე დააღამდათ ნახეს ერთი ყრუი ქონი, შიგ შევიდნენ, მაგრამ იქა მათი მუცლის მოსაოხნი საცუცქნავი ვერ იპოვეს ერთი მომცრო კვახის*) მეტი და ამისთვის ერთმანეთსა მოუღიღეს კიდევ კეტი!

ტეტია სთქვა ჩემიო, ტირაკუზამ—არა ჩემი, კვახს ვერავის დავანებებ, არ წამიწყდეს მამაჩემი, მაგრამ ბოლოს ტირაკუზამ ისევ იწყო მორიგება: რა გვაჩხუბებს, კაცო, კვახი უჩხუბრათაც მოიგება. მოდი იგი ცეცხლში შევდლოთ, სანამდისინ შეიწვება, ჩვენც აქვე მივიძინოთ, ისე როგორც მოგვეწყვება. ვინც უკეთესს სიზმარს ნახავს, საგმიროს ჭ სასიმოს კვახი იმას უნდა ერგოს და მეორეს არ აქამოს.

მართლაც კვახი ჩადვეს ცეცხლში, მიაყარეს მას ნაცარი, თან საწოლი მოიშინადეს, ჩიკეტეს მაგრათ კარი, ორთავენი ცეცხლის პირას იქით-აქეთ მიწვენ ხელათ და წავიდნენ სიზმარეთში ტყუილების საძებნელათ. თავზე ქეჩხო წაიხურეს, რადგან იყო დიდი ყინვა, ტირაკუზას თითქო სძინავს (ამოუშვა კიდევ ხერინვა) მაგრამ გულში იმას ფიქრობს რა ტყუილი მოიგონოს, რომ კვახი თითონ შექამოს და ტეტია დააღონოს. ტეტია სთქვა გუნებაში, მე სიზმარის რაღა მცხელა, მოდი ამ კვახს გამოვათრევე ჭ ჯერ შევქამ მარტოხელა, მერე თუგინდ ტირაკუზამ თვისი სიზმრით გამაკვიროს, კვახის გემოს ვერა ნახავს დილაშდისინ რომ იყვიროს.

მართლაც კვახი გამოიღო და შექამა ტეტიაზე, გაიბერა, გასისინდა, რაკი კუჭი დაიამა, ცოტა კიდევ მიეძინა, რადგან ეხლა აღარ სწია. (ტირაკუზა ისევ ხერინავს, ვითომ დიდსა სიზმარშია)

ცოტა ხანი რომ გავიდა ტირაკუზამ იღრიალა: (ტეტია ზედ წამოაგდო, ძილი აღარ დააძალა) დედავ, დედავ, რა ვიამბო აგი გასაკვირალიო, რა სიამე მე არ ვნახე და თან გასაკვირალიო. დამესიზმრა: ვითომ წუხელ შევიქენი ავათაო, სამოთხიდან ჩამოვიდნენ ჩემდა სანახავათაო. ფერიებმა ჩამაწვინეს ოქროს კარეტაშიაო და ზემოთკენ როგორც ქორი გამაფრინეს ცაშიაო.

როცა თვალი გავახილე—სამოთხეში ვიყავიო, არაფერი არ მტკიოდა, არც ფეხი და არც თავიო, მომეტანეს მრავალგვარი საქმელი და სასმელიო, ბრილიანტით მოქარგული ჩამაცვეს ტანთსაცმელიო.

ოქრო-ვერცხლიც ბევრი მომცეს, მაქეიფეს, მაძინესო და შემდეგ კი—ოქროს ტახტზე დედოფალთან მაძინესო.

ეხლა მითხარ შენ რა ნახე ამის შესადარელიო, ასე გასაკვირალი და ასე გასახარელიო?..

ტეტია სთქვა:—მე სიზმარი არ მინახავს მაგფერიო, მაგრამ ამბავი კი ვიცი უფრო ცხადი, სხვაფერიო: შენ რომ ზეცას მიფრინავდი, იმ ოქროს კარეტითაო, მე კი მაშინ არ მეძინა, გიყურებდი ჰყეტითაო. გავიფიქრე—იგი აქეთ ვერ ჩამოვა ამ ლამეო და შემწვარი მთელი კვახი კი საკუთრათ შევქამეო. თუმცა მაინც შენოდენა არ მინახავს სიამეო, მაგრამ შენზე მაძლარი ვარ, ეხლა აღარ მშია მეო.

ტირაკუზამ როცა ცეცხლში კვახი ველარ დაინახა, კეტსა ხელი წამოუსვა, დააფრინა კიდევ ხახა: ბიქო, აგი რა გიქნია, შე გლახაკო, ტეტიაო, მე და შენი სამართალი მხოლოთ აგი კატიაო.

ტეტია მაც შეუძახა: ნუ ყიყინებ შე გლახაო, თორემ მართლა ავათ გაგხთი ისე მაგრათ გაგლახაო. შენ, ქართველსა მოატყუებ ტრაბახით და ხრიკითაო? წადი, წადი, დროიანათ გამეცალე იქითაო. ამხანაგათ მე არ მინდა—გაიძვერა, ცვიერიო, თუ გულს გერჩის, მოდი ვნახოთ ვინ არის ღონიერიო იგი დღეი არ მოგესწრა, შენ ტეტიას მიერიო, მაშინაც ვერას დამაკლებ, რომ არ იყო მშიერიო.

ტირაკუზა შეებრძოლა, მოუქნია კიდევ კეტი, ცალი ლოყა გაუკაწრა, მაგრამ სხვა კი ამის მეტი ვერაფერი ვერ დააკლო, კეტიც ხელში გაუვარდა, (თურმე ტყვილათ ფაფხურობდა, მისი გვარი ამოვარდა),

მაგრამ შემდეგ, თქვენ იცოცხლე, მას დააგა გასაქირი, ეს ტეტია, თითქო გლახა, ისე ეცა როგორც გმირი, თავზე ქეჩხო დაახია, დაუნაყა ცხვირი, პირი და სანამდე არ მოეხსნა, აღრიალა როგორც ვირი.

რალას იქმდა, ტირაკუზა, საცოდავათ ძლივესლა ადგა, სიზმარშიაც არ უნახავსწრაც რომ დღეი მას დაადგა, ტრაბახი და ტყუილები არაფერში არ წაადგა, შეშინდა და წალროკინდა, შინისაკენ გზას დაადგა. და მას შემდეგ მგონი მართლაც ავათ არის ტირაკუზა და ძილშიაც ელანდება—ტეტია რო უყო კუზა. ეშმაკის ფეხი.

*) კვახი—ხაპი.

მესტვირული

(კიათურისათვის).

დიდი ხნის გაყუჩებულმან
გავსწმინდე გულა-სტვირია,
,,სახათაბალო“ საქმების
დალილინება მჭირია.

ტყუილს არ ვიტყვი ერთ სიტყვას
არ გამიშავდეს პირია,
(თუმცა მართლის თქმაც ამ დროში
უკურნებელი ჭირია)..

პირველ ვიხილოთ სამსონი
ბარნაბ პაპავას გმირია,
მისი ბადალის მონახვა
მკლავაძეთ შორის ძვირია!!.

მალაროებში მუშებს სცემს
მუშტი აქვს ეგზომ მაგარი,
დღეში რომ ოთხი გალახოს
მაინც არა აქვს საზღვარი!?

როცა მუშების კავშირმა
ამოსდო პირში ლავამი,
საბჭოში განასაჩივრა
უკულმა დასვა საგანი.
(ღირსია თქვენი მათრახის
ვაჟები ასეთთაგანი).

ეხლა მსურს ენახო ანტონი
მიულიდინო სტვირია,
და მითი შეუმსუბუქო
თავისი გასაჭირია!..

ვინც გაუსწორა მუშებსა
ჭირები დაკლებულია,
არ შეარჩინეს მუშებმა
მით გახდა უმადურია,
და დაითხოვა იგინი
წაართვა ლუკმა-პურია..
(მაგრამ მუშების კავშირმა
ააქვეტინა ყურია).

რომელმაც ფიცხლავ მოსთხოვა
მუშების უკან მიღება,
ეს არ იამა ანტონსა—
(გულს ცეცხლი მოეკიდება),
ველარას შველის ვარლამი
ვერც პერსონაკის „დიდება“.

ერთი ლა დაგვრჩა კოწია
უკვე ძველთაგან ცნობილი,
სახათაბალო საქმეში
გამძვრალი — გამოწრთობილი.

მიმდევარია ქეშმარტ
იეზუიტურ მცნებისა,
სიცრუის გულის გაბერვა
მას ხშირათ ეხერხებისა.
(ღირსია ძმაო ბეშტია
შენი მათრახის ცხებისა.

ლა-ნ ტეფოშვილი.

სვეკულიანტის სიმღერა

წინათ მშვიერ მუცლით
ძლივსლა დავდიოდი,
გამვლელს და გამომვლელს
ჩემს ბედს შევჩიოდი.

დღეს კი საკუთარი
მყავს ავტომობილი,
სახლიც შევიძინე
ბარე ათი წყვილი.

რა კარგი ყოფილა
სვეკულიანტობა,
დაივიწყებ ყველას,
არვისი გწამს ძმობა.

ხშირათ ორ საათში
ვიგებ მილიონებს,
ამის შემხედვარეს
რალა დამალონებს!.

დღე ხალხი ცრემლს ღვრიდეს,
ნატრულობდეს პურსა,
არ შემებრალებს,
სულ არ უგდებ ყურსა.

დღე „პროლეტარს“ ეყოს
დღეში ორი გროში,
მე კი ათასობით
ვჭამ—„ქიმერიონში“.

აჯან ჩემო თავო,
საქმეა კარგათა,
გუშინ თუ გვწიოდა
დღეს ხომ ვართ მაძღრათა?!.

ჯიქია.

ხატაბალა პროვინციაში

სამტრედია: **ეროვნული
ბიბლიოთეკა**

ამ რამდენიმე დღის წინათ, აქ
ჩამოვიდა ცეკვა თამაშის პროფესო-
რი ი. კვირტავა. მის ჩამოსვლას
დიდი ზემით და აღტაცებით შეხვ-
და სამტრედიის საზოგადოება. ჩა-
მოსვლისათანავე ბ-მა კირტავამ შე-
აგროვა ასამდი ქალ-ვაჟნი და დაიწ-
ყო მეცადინეობა. სამტრედიის და-
ღვრემილ არე-მარეს გამოცოცხლე-
ბის ელფერი დაეტყო. ყველა ქებით
და დიდებით იხსენიებს კირტავას
ასეთ უანგარო მოღვაწეობას და
მის ჩამობრძანებას ნიშნათ პატივის-
ცემისა, ლექსიც ქე უძღვნეს:

სამტრედიას ესტუმრა
მოცეკვავე კირტავა,
(აწ ჩვენს ქალაქს რა უჭირს,
კულტურულათ წინ წავა)

ჩვენს ნორჩ ახალგაზრდობას
დრო დაუდგა დადი,
კვლავ მას აღარ დაახრჩობს
სიბნელე და წყვდიადი.

არც გვარდიის ოფიცრებს
შეაწუხებს აწ ძილი
და „ქალწულებს“ გულისა
და სულისა დულილი.

ვაშა, ვაშა კირტავას!
ვაშა იმის ფეხებსა!
(აბა ვინ არ ინატრებს,
ვინ არ დაიკვებებსა).

თუ როგორ შეითვისა სამტრე-
დიამ ცეკვა-თამაში და რა შედეგი
მოყვა მას, ამას მოკლე ხანში გა-
ნობებთ.

ს. ჭავჭავიძე.

ამბობენ ჭავჭავში:
არს ერთი მღვდელიო,
რომელიც ბრძანდება
ლოთი და მსმელიო.

ქალებიც ქე უყვარს
თავისა რიგზეო,
(უმეტეს ნაწილათ
ცხენის-წყლის ხიდზეო).

ერთხელ მან დიაკვანს,
(როს იყო მთვრალიო)
გააწნა სილა და
დაუმსო თვალიო.

პანლურიც ამოკრა —
საყოფათ სცემიო,
(სანამ არ მოფხიზლდა
მის მეუფემაო).

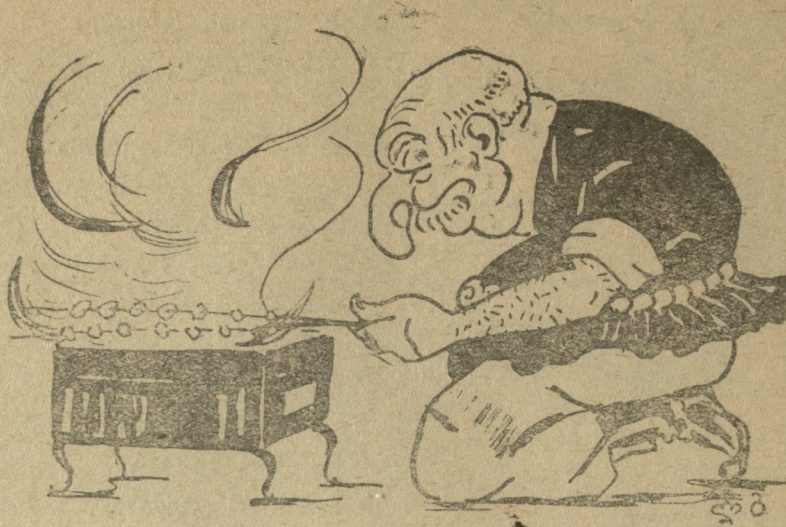
სოფელი დღეს მასზე
ძლიერა წყრებაო —
ენახოთ რა იქნება,
რა გადაწყდებაო...

ჭავჭავიძე ბზიკი.

„ხათაბალას“ შარუები.

სპეკულიანტი.

თბილისის მოქალაქის სიზმარი.

ქალათ მოარზიუე კოკუნისტი.